

ת"פ 42823/02/16 - מדינת ישראל נגד שרון זריהן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 42823-02-16 מדינת ישראל נ' זריהן
לפני כבוד השופט איתי הרמלין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד יהונתן גנץ

המאשימה

נגד

שרון זריהן
ע"י עו"ד יוסף שילוח

הנאשם

הכרעת דין

1. כפי שאפרט להלן החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים המיוחסת לו ככל שהיא נוגעת לאיום על אביה של גרושתו. זאת, בהתבסס על עדויות גרושתו של הנאשם ואביה ואחרי שמצאתי את עדות הנאשם בלתי אמינה. בהיעדר ראיות לכך אני מזכה את הנאשם מן ההאשמה שאיים גם על גרושתו.

2. כתב האישום המתוקן העומד נגד הנאשם מייחס לו איום לרצוח את גרושתו - איום שהפנה לפי הטענה אל גרושתו ואל אביה. לפי כתב האישום הושמע האיום בסמוך לביתה של גרושתו (המתלוננת) במוצאי שבת 19.12.2015 לקראת השעה 19:00 במהלך שיחה עם האב וכאשר גרושתו של הנאשם הייתה בחצר הבית ושמעה את דבריו של הנאשם.

3. אין מחלוקת שהנאשם התגרש מן המתלוננת כשבעה חודשים לפני האירוע נושא כתב האישום. בשל כעסו הרב של הנאשם על המתלוננת הוא ניתק עמה כל קשר לחודשים ארוכים לאחר גירושיהם, ולמעשה עד האירוע נושא כתב האישום הקפיד לא להיות איתה בקשר ישיר. ביום שלפני האירוע נושא כתב האישום קיבל הנאשם מכתב מעורך דין או מסמך משפטי אחר שבו טענה כלפיו המתלוננת כי אין הוא עומד בחובות הכספיות הקשורות בגירושיהם ובבתם המשותפת. הנאשם זעם על האמור במכתב עד כדי כך שאף על פי שבאותו סוף שבוע הייתה בתו בהשגחתו (בהתאם להסדרי הראיה בינו לבין גרושתו) הוא החליט להחזירה מייד לטיפולה של גרושתו, ומסר אותה להוריה שמתגוררים לא הרחק ממנה (למעשה גם בחודשיים הבאים נמנע בשל כך מלקחת את בתו להשגחתו). אין גם מחלוקת שבשעת ערב למחרת היום הגיע הנאשם עם מכוניתו בסמוך לביתה של גרושתו. היא יצאה מן הבית, וכאשר הבחינה בו חזרה לביתה והתקשרה להזעיק למקום את אביה שכאמור מתגורר בקרבת מקום. אין מחלוקת שהאב הגיע למקום והתפתח עימות בינו לבין הנאשם ושהמתלוננת הזעיקה למקום את המשטרה.

עמוד 1

4. המתלוננת ואביה העידו בפני וסיפרו כי במהלך חילופי הדברים בין הנאשם לאב אמר הנאשם שירצח את גרושתו. הנאשם לעומתם הכחיש שאמר דברים אלה. אין מחלוקת שהשוטר שהגיע למקום בזמן אמת שמע על השמעת דברי האיום מן המתלוננת בלבד אך לא מאביה.

5. בעדותה הראשית סיפרה המתלוננת כי כעסו הרב של הנאשם על המכתב שכתב עורך דינה בקשר לעמידתו בחובותיו הכספיות הגיע לכדי כך שכשקיבל את המכתב ביום שישי, הוא רצה להחזיר אליה את הילדה באופן מידי, אף על פי שלפי ההסדרים ביניהם היה זה סוף שבוע שבו הילדה הייתה אמורה לבלות איתו. יתר על כן, לטענתה כאשר שמע הנאשם שהמתלוננת והוריה אינם בביתה, אמר "שיזרוק את הילדה בתחנת המשטרה" - לבסוף מסר את הילדה להוריה, והיא (המתלוננת) חזרה במיוחד לביתה במרכז הארץ משהות בצפון. המתלוננת סיפרה כי ניסתה ליצור קשר בטלפון או במשלוח הודעת טקסט עם קרובי משפחתו של הנאשם כדי להבהיר להם את חומרת העניין, אך ללא הצלחה. לבסוף, אחותה של המתלוננת התקשרה אליה, ואמרה לה לטענתה שהנאשם התקשר ואיים שירצח אותה במוצ"ש כי היא מטרידה את משפחתו. האחות לא זומנה לעדות על ידי מי מהצדדים, כך שנותרה בעניין זה רק עדותה של המתלוננת שהיא ראייה קבילה לכך שהנאשם אמנם התקשר לאחות ואיים במהלך השיחה לרצוח את המתלוננת באייה קבילה לכך שהנאשם אמנם התקשר לאחות ואיים במהלך השיחה לרצוח את המתלוננת במוצ"ש. המתלוננת הדגישה שכיוון שהנאשם החליט לנתק עמה קשר נעשית כל התקשורת עמו באמצעות אחותה. המתלוננת סיפרה שלא חשבה שהנאשם אמנם יבוא לביתה במוצ"ש (בחקירתה הנגדית ציינה שהוא איים עליה באיומים דומים במהלך שנות נישואיהם), ונבהלה מאד לראות אותו יושב במכוניתו ליד ביתה כשיצאה מן הבית. לדבריה, מיהרה לחזור הביתה והזעיקה למקום את אביה. היא נשארה בתוך הבית ומתוך "מרפסת חלון" שמעה את העימות בין הנאשם לאביה שבמהלכו שאל האב את הנאשם מדוע בא למקום, והאחרון השיב לטענתה כי הגיע למקום כדי לרצוח אותה ובכך להפסיק את הטרדת בני משפחתו על ידה. המתלוננת סיפרה שבתחילה שמעה את חילופי הדברים מהמרפסת ובהמשך אף פתחה את החלון כדי לשמוע טוב יותר. לטענתה, גם בתם שעמדה לידה שמעה את הדברים. המתלוננת תיארה את העימות בין הנאשם לאביה ככולל צעקות ודחיפות הדדיות אך לא אלימות של ממש. המתלוננת דחתה את טענות הנאשם שהיא הטרידה אותו ואת משפחתו, והסבירה כי היא פועלת מתוך דאגה לבתם בשל התנהגותו של הנאשם שפוגעת בילדה.

6. בחקירתה הנגדית של המתלוננת הצליח הסניגור להצביע על הבדלים שונים בין עדותה בבית המשפט לעדותה בחקירה, ובין עדותה לדברים שרשם במזכרו שוטר שהגיע למקום. כך למשל, ככל הנראה בחקירתה במשטרה העידה המתלוננת ששמעה את דברי האיום שהשמיע הנאשם בשיחתו עם אביה בעת שהייתה בחצר הבית ועמדה מאחורי השער, ואילו בעדותה בבית המשפט טענה ששמעה את הדברים בעת שהייתה במרפסת או במעין הול של הבית הסגור בחלונות, ושהיא טיפסה על ספה ופתחה חלון כדי להאזין לדברים. המתלוננת ניסתה להמעיט בערך הבדל זה בטענה שהייתה בשני המקומות במהלך ההתרחשות ושלשניהם היא מתייחסת בתור חצר[1]. בעדותה בפני הזכירה המתלוננת את נוכחותה של בתה לידה בעת ששמעה את דברי האיום וסיפרה בהתרגשות על הטראומה שנגרמה לילדה עקב דברים אלה - עניין שכלל לא נזכר כנראה בעדותה בחקירת המשטרה. הסניגור שאל את המתלוננת על כך שלא סיפרה במשטרה על כך שאחותה אמרה לה בטלפון שהנאשם התקשר ביום

שישי ואיים לרצוח אותה. המתלוננת הסבירה זאת בכך שהסבירה לשוטר שאחותה מפחדת ואינה מעוניינת להיות מעורבת בעניין. המתלוננת ג דחתה את האמור במזכר שכתב השוטר עאדל סרבוח כאילו לא הייתה מעוניינת בהגשת תלונה[2]. את העובדה שהשוטר כתב במזכרו שהמתלוננת אמרה שלא הייתה אלימות הסבירה בכך שחילופי הדחיפות לא היו בגדר תקיפה של ממש וממילא האלימות המילולית של הנאשם הייתה חמורה יותר מאלימותו הפיזית[3]. המתלוננת אמרה גם שדברי הנאשם לא הופנו כלפיה אלא כלפי אביה ולא ידוע לה שאביה והנאשם ידעו שהיא שומעת את הדברים, שכן קשה היה לראות אותה במבט מחוץ לבית[4].

7. דבריה של המתלוננת בעדותה בפני היו ישירים ובעלי הגיון פנימי. ההבדלים שעליהם הצביע הסינגור בין עדותה בבית המשפט לדבריה הקודמים לא גרמו למתלוננת לסגת מגרעין תלונתה ולא מוטטו את העדות מבחינת אמינותה, אך הם מחייבים תוספת ראייתית לעדותה כבסיס להוכחת אשמתו של הנאשם ברמה הנדרשת במשפט הפלילי. תוספת זו נמצאה בעדותו של אביה שהיא עדות ישירה מסבכת ממקור עצמאי שיכולה בפני עצמה לבסס הרשעה.

8. בניגוד ליחסים המתוחים שבין הנאשם לגרושתו אין כל מחלוקת שבין הנאשם לאביה של גרושתו, שררו ועדיין שוררים יחסים טובים. לפי מזכרו של השוטר עאדל סרבוח[5] (שהגיע למקום האירוע בעקבות הטלפון של המתלוננת למשטרה) עם הגעתו ניגש אליו אביה של המתלוננת ואמר לו: "אין כלום. הכל בסדר", וכשנשאל אמר שלא היו איומים ולא הייתה אלימות והם אינם מעוניינים בטיפול משטרת. יש לציין שהשוטר שמע זאת מן האב בטרם פנה למתלוננת ושמע ממנה על האיום, ולאחר ששמע ממנה על האיום עצר את הנאשם מבלי לחזור ולשאל את האב על דבריה של בתו.

9. בעדותו בבית המשפט העיד האב כי ביום האירוע הוזעק למקום על ידי בתו והתעמת עם חתנו לשעבר. במהלך העימות עם הנאשם שאל את הנאשם אם בא כדי לעמוד במלתו ולרצוח את הבת, התפתחו בינו לבין הנאשם חילופי דברים וצעקות שבמהלכם הנאשם שב ואמר שירצח אותה. בתשובה לשאלת התובע הסביר האב ששמע מבתו האחרת שבמהלך השבוע שקדם למקרה איים הנאשם לפגוע בבתו, ולכן התכוון כששאל את הנאשם אם הגיע לממש את איומו לרצוח אותה.

10. תוך שהוא ממרר בבכי אמר האב בעדותו הראשית בבית המשפט את הדברים הבאים בהתייחס לנאשם: "אני מבקש שתרחם עליו, הוא בן אדם טוב, הוא עשה טעות וזאת פעם ראשונה שלו. אני רוצה שכל אחד יחיה את החיים שלו בשקט. עכשיו הם שנה בשקט מורחקים. אפילו ההורים שלו לא היו נותנים לו את מה שאני נתתי לו. אני יודע שהוא פגע ואיים, אבל הכל אוויר, כל השנים האלה הוא מאיים ולא הלכנו למשטרה, אבל בפעם הזאת שהוא הגיע לבית זה הדליק לי נורה אדומה ואני פחדתי. אמרתי לו שיקח כדור, שהוא בן אדם עם לב זהב אבל עצבני[6]". עם זאת, העד עמד על כך שהנאשם אמנם הפריח את דברי האיום שירצח את בתו - "כשהיו מלא אנשים הוא כן צעק 'אני ארצח אותה'. הוא לא יכול לרצוח זבוב. אני בטוח שהוא אמר את זה, אני הייתי שם. היה ויכוח סוער והוא התחיל להשתולל בחוץ ואמר שהוא ירצח אותה. אני שמעתי את זה באוזניים שלי. אני אוהב אותו ומדבר עליו טוב, אבל זה מה שהוא אמר"[7]. העד הוסיף ואמר: "מה שהוא עשה, אני מוכן לסלוח לו. אפילו שהוא איים ברצח,

למה הבן אדם הזה לא שולט בפה שלו, הוא עצבני. הוא יכול להגיד כל מיני דברים ואחרי כמה דקות הוא חמאה" [8].

11. התרשמותי הבלתי אמצעית מעדותו של האב הייתה שמדובר בעדותו של אדם נעדר תחכום שלא הוסיף את דברי החיבה והמחילה לנאשם כמניפולציה שנועדה להקנות אמינות לעדותו.

12. בחקירתו הנגדית של העד הדגיש הסנגור הבדל מסוים וחסר חשיבות בעיני בין עדותו של האב במשטרה לעדותו בבית המשפט בשאלה האם פתח את דלת מכוניתו של הנאשם או שהנאשם פתח אותה. הסניגור גם הדגיש את העובדה שהאב לא סיפר בחקירת המשטרה שבתו השנייה סיפרה לו על איומים שהשמיע הנאשם מראש לפגוע במתלוננת. בסיכומים גם הדגיש הסניגור כי הואיל ומכתב עורך הדין התקבל אצל הנאשם יום לפני המקרה, הרי לא סביר שבמשך שבוע התקשר הנאשם לגיסתו לשעבר. הסניגור גם הפנה את תשומת הלב לדבריו של האב בעדותו בפני שבהם התייחס לשוטר שהגיע למקום כמי שמוכר לו כשקרן [9] - דברים שנראה כי הם נעדרי בסיס. הסניגור אף הפנה את האב בחקירתו הנגדית לכך שלפי מזכרו של השוטר האב גם אמר לו בשטח שלא היו איומים, והאב טען בתגובה כי כל השוטר שאל אם הוא מבקש להגיש תלונה ולא אם היו איומים, ושהוא עשה את עבודתו ברשלנות ואף לא הציע לבתו לגשת מייד למשטרה למסור את תלונתה [10]. האב גם הכחיש שאמר לנאשם את המלים "אני אראה לך" שלדברי הסניגור סיפר בחקירת המשטרה שאמרן לנאשם בטרם איים הנאשם לרצוח את המתלוננת [11].

13. לקראת סיום חקירתו הנגדית בתשובה לדברי הסניגור: "כל הזמן אתה והבת שלך חוזרים על המנטרה שהנאשם בא לרצוח את הבת שלך" אמר האב את הדברים הבאים: "לא הייתה לו כוונה. אפילו הבן אדם הזה שברגע שהוציא משהו מהפה שלו ואין לו כוונה, הוא כבר הוציא. אבל אני בתוכי מאמין לבן אדם הזה והוא לא יעשה את זה. ברגע שהוא הגיע למקום, זה לא טוב לי והרגשתי שמהו לא בסדר בזה שהוא הגיע למקום. היום אני חושב שאפילו שהוא הגיע למקום הוא לא היה עושה את זה. יש לו מקום עבודה מסודר, תנו לו נזיפה וכל אחד יהיה בצד שלו ותסגרו את התיק. הוא בן אדם טוב, יש לו לב טוב. אני מוכן לסגור את התיק, רק תן לו נזיפה, שלא יהיה לו תיק פלילי ושהוא יוכל להמשיך את עבודתו בצבא. אני בא לצדו, הוא עשה טעויות והוא צריך ללמוד מכך. אם תתן לו נזיפה הוא ילמד מהטעויות האלה. אני יכול לקום עכשיו ולתת לו נשיקה, אפילו שהוא אמר שירצח את הבת שלי. נזיפה, החוצה ובורחים. שתהיה קצת רחמנות ושהוא יוכל לחזור לעבוד בעבודה שלו" [12].

14. התרשמותי הבלתי אמצעית הייתה כי דבריו של העד שהבאתי לעיל היו דברים כנים של מי שרוצה בטובתו של הנאשם ולא היה טופל עליו את דבר האיום אלמלא שמע אותו מאיים. מצאתי כי ההבדלים שמצא הסניגור בין עדותו של העד בבית המשפט ובמשטרה היו זניחים בהתחשב בזמן שחלף מאז המקרה. בהתחשב בכך שהעד רצה את טובתו של הנאשם אין גם להתפלא על כך שלא התלונן מיזמתו באזני השוטר שהגיע למקום על דברי האיום שהשמיע הנאשם, אך מסר אותם כשנחקר כעבור זמן קצר במשטרה. השורה התחתונה היא שמצאתי את עדותו של האב בדבר האיום שהשמיע הנאשם עדות

15. לעומת זאת, הכחשתו של הנאשם בבית המשפט את הטענה שאיים כאמור בכתב האישום הייתה בלתי אמינה. עוד בטרם אתאר בצורה מפורטת את עדותו אציין שבאופן בסיסי לנאשם אין כל הסבר תמים מתקבל על הדעת מדוע הגיע ביום האירוע לביתה של המתלוננת אחרי חודשים רבים שהקפיד לנתק כל קשר איתה. בעדותו של הנאשם גם נשזרו סימנים ברורים לאי אמירת אמת. בדברי אלה אינני שם את הדגש על כך שהנאשם לא הישיר אלי מבט במהלך עדותו אלא בהה בחלל, אלא בראש ובראשונה לכך שבכל עת שנשאל האם איים לרצוח את גרושתו התחמק בתחילה מתשובה והשיב כי לא הייתה לו סיבה לרצוח אותה, ורק לאחר שנשאל שוב הכחיש שאיים לרצוח אותה. שוב ושוב הציג הנאשם ראיות לכך שלא התכוון לרצוח את גרושתו אף על פי שלא יוחסה ולא מיוחסת לו כוונה כזו. כאשר שאלתיו אני אם איים לרצוח את גרושתו תוך שאני מדגיש את ההבדל בין השמעת דברי איום לבין כוונה למימוש דברי האיום הייתה תגובתה שאינו זוכר שאמר את הדברים - כלומר, לא הכחשה של ממש. רק כאשר שאלו אותו על כך באי כוח הצדדים שב להכחיש שאמר את דברי האיום. כמו כן, במקום לפתוח את עדותו בהכחשה ברורה ונחרצת של הטענה שהשמיע איום לרצוח את גרושתו חזר הנאשם שוב ושוב על כך ש"כל הסימנים פה מראים שניתקתי עצמי מהאישה"; באופן כללי בחר הנאשם להכחיש בנחרצות דברים שלא יוחסו לו בכתב האישום.

16. עדותו של הנאשם בבית המשפט ביטאה יחס שלילי מאד למתלוננת ואי רצון בולט לכל קשר בלתי אמצעי עמה. כלשונו של הנאשם: "ברגע שהתגרשנו החלטתי על ניתוק מוחלט מהאם שלא תהיה שום אינטראקציה בינינו" (ביטוי לשוני לרצונו של הנאשם לנתק כל קשר ישיר עם גרושתו היה שלאורך עדותו כינה אותה באופן עקבי "האם" (מלשון אמא) ולא "גרושתי" או "אשתי לשעבר" - זאת, הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט)[13]. עד כדי כך הגיעו הדברים שלדבריו "התנאי שלי לקחת את הילדה במשך חצי שנה זה מהסבא וסבתא כדי לא לראות אותה". כאשר קיבל ביום שישי (יום לפני האירוע) את המסמך המשפטי כעס כל כך על תכנון ונהג כך: "לקחתי את הילדה לסבא ולסבתא ואמרתי שעד שנסדיר את העניין אני לא לוקח את הילדה... חודשיים לא לקחתי את הילדה"[14]. הנאשם בחר להכחיש בצורה נחרצת (שלוש פעמים ברציפות) את הטענה שבמשך שבוע איים (כוונתו לכך שאביה של המתלוננת העיד כי בתו האחרת סיפרה לו על איומים של הנאשם במשך שבוע - טענה שכלל לא נזכרת בכתב האישום), שהרי את המסמך המשפטי קיבל רק יום לפני האירוע - כלשונו: "מצוין שבמשך שבוע רק איימתי עליה. זה שקר מוחלט... ביום שישי משכתי את התביעה. היא התקשרה לאמי ולאחותי. זה היה ביום שישי. כלומר, באותו יום. כן. יום לפני האירוע. כך שהגרסה שמסרו אותה שזה שבוע ימים לפני כן, זה לא נכון. ביום שישי ראיתי את התביעה. ביום שישי החזרתי את הילדה לסבא ולסבתא. שבוע איומים זה לא נכון"[15]. הנאשם הדגיש שביקש לנתק כל קשר ישיר עם גרושתו גם בקשר לבתם המשותפת. את ניסיונותיה ליצור עמו קשר הציג כהטרדות - "כל הסימנים מראים שאני בעצם רציתי ניתוק מוחלט מהאשה הזאת עד שלא נתתי פרצה, אפילו שיש לנו ילדה משותפת, לא רציתי אפילו SMS. לא הסכמתי למרות שרצתה... רציתי ניתוק מוחלט... במשך שנתיים חסמתי אותה בטלפון. אי אפשר לחסום הודעות אז בהתחלה היא הטרידה אותי בהודעות הלכתי לאבא שלה שאני רוצה ניתוק מוחלט ולא הודעות"[16]. לאחר שתיאר באריכות יחסית את מערכת היחסים שלו עם המתלוננת פנה

הנאשם לתאר את עבודתו עם משרד הבטחון ללא בעיה כלשהי[17].

17. כשפנה הנאשם לבסוף להתייחס לאירוע נושא כתב האישום אמר את הדברים הבאים: "בסיטואציה הזו שהייתה לא הייתה לי כוונה לפגוע בה או לרצוח אותה. בעצם זה אני שניתקתי את עצמי ממנה. היא לא ידעה איך להתנהל מול זה שניתקתי ... קשר לחלוטין ממנה. מעבר לזה אני יכול לומר שהיו לי סיטואציות איתה בנישואין מאד קשים [ו] היא לא נרצחה ולא נפגעה. אחת הדוגמאות שהייתי חודשיים לפני הגירושין . [ב]אחד הויכוחים שהיה לנו היא באה ואמר לי: 'יש לי גבר ואני מזדיינת איתו, תמות' - זה חודשיים לפני שנתגרש. אנחנו יודעים כמה משקל יש למילים - ובאותו יום היא לא נפגעה ולא נרצחה"[18]. כאמור לעיל, מדובר בהכחשה של טענה שלא נטענה כלל כלפי הנאשם שכאילו ביקש לרצוח את המתלוננת או לפגוע בה פגיעה פיזית אחרת. הבחירה לפתוח בהכחשת כוונת הרצח מציגה אותה כאפשרית, ומצביעה על קושי בהתמודדות עם הטענה שכן מיוחסת לנאשם והיא שאייה לפגוע במתלוננת כשכוונתו היא להפחיד או להקניט בלבד. יצוין שגם בחקירת המשטרה כשנשאל הנאשם אם איים שירצח את המתלוננת השיב בתחילה: "אני לא ארצח אותה, לא התכוונתי לרצוח אותה. אני בן אדם עם ראש על הכתפיים... פשוט שיהיה סוף להטרדות". רק בתשובה לשאלה נוספת של החוקר הכחיש הנאשם שאייה לרצוח את המתלוננת[19]. כמובן, התחמקות חוזרת ונשנית זו מהתמודדות עם הטענה שאייה לפגוע במתלוננת פוגעת מאד באמינות הכחשתו של הנאשם.

18. לאחר הקדמה ארוכה זו הסביר הנאשם את הגעתו ליד ביתה של המתלוננת ואת שהתרחש במקום, במלים הבאות: "המטרה שלי הייתה שאבא שלה יגיע לשם והוא יטפל בזה. יעשה לזה סוף אחת ולתמיד... ברגע שאבא שלה הגיע אז יצאתי מהאוטו. דיברנו. אמרתי לו: 'תשמע, תלך לבת שלך תעשה לזה סוף. שהיא תמחק את הטלפונים של המשפחה שלי כמו שאני לא מתערב ו...אף אחד לא שומע ממני, ואני לא מטריד אף אחד. כך אני רוצה שיהיה בצד השני. זה היה הליך הדברים. לא אמרתי שארצח אותה"[20]. מבין השורות של דבריו אלה של הנאשם עולה בבירור שביקש בהגעתו ליד דירתה של המתלוננת ליצור דרמה (או להטיל אימה) שתכניס את האב לפעולה, שהרי מסר מילולי יכול היה להעביר לאב גם בטלפון.

19. כאמור לעיל לאורך עדותו בחר הנאשם לציין ראיות לכך שהיה יכול לרצוח את המתלוננת אך לא עשה כן ומכאן שלא התכוון לעשות זאת ושהתכוון לנתק קשר עם המתלוננת באופן מוחלט וסופי. כך למשל אמר: "יש את העובדה הברורה פה שאני ראיתי אותה ולא יצאתי אליה. אם רציתי לפגוע בה, למה לא יצאתי אליה? למה לא נכנסתי אליה הביתה? זאת הייתה המטרה שאבא שלה ידבר איתה. הניתוק הוא מוחלט. הבהרתי גם לאבא שלה, ניתוק לכל החיים. [ה]גם שיש לנו ילדה משותפת. כל העובדות פה רואים בבירור שהרחקתי את עצמי מהאישה הזאת אפילו פתח לגבי דיבורים לגבי הילדה אני לא מסכים לזה"[21].

20. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם שהיה עצבני עקב קבלת המסמך המשפטי ביום שישי, שכעס על המתלוננת ושהודיע לאחותה שבכוונתו להגיע לביתה של המתלוננת במוצ"ש על מנת ש"ההטרדות

יפסקו" [22], אף על פי שמתיאוריו עולה כי לא היו כל הטרדות מבחינה אובייקטיבית ואף הוא עצמו אישר כי במשך חצי השנה שקדמה לאירוע לא היו כל הטרדות [23]. הנאשם גם אישר כאמור לעיל כי יחסיו עם האב היו טובים [24]. גם בחקירתו הנגדית הכחיש הנאשם יותר פעמים את הטענה שלא נטענה נגדו שלפיה ביקש לפגוע פיזית במתלוננת מאשר את הטענה שהשמיע איום לרצוח אותה (טענה שגם אותה הכחיש). הנאשם השתמש גם לאורך חקירתו הנגדית מספר פעמים בביטוי הקשה "יעשה לזה סוף" כתיאור של מה שציפה מאביה של המתלוננת. בחקירה החוזרת אף נרשם מפיו בפרוטוקול הביטוי "אמרתי לאבא שלך [צ"ל: שלה], לך תעשה סוף לבת שלך" [25]. כאמור לעיל, כאשר שאלתי אני בסוף החקירה הנגדית אם הפריח את דברי האיום גם בלי כוונה לממשם, השיב הנאשם שאינו זוכר שאמר אותם - כלומר, לא הכחשה ממש, כפי שהכחיש בתשובה לשאלות זהות של הסניגור ושל התובע [26].

21. על בסיס תוכן עדותו בפני כמפורט בפסקאות 16-20 לעיל מצאתי כאמור בפסקה 15 לעיל את הכחשתו של הנאשם שאמר את דברי האיום לא אמינה. זאת, מן הסיבות שתיארתי בפסקה 15, ואחזור על העיקריות שבהן בתמצית: כעסו הגדול של הנאשם על המתלוננת; הגעתו ללא סיבה תמימה אל סמוך לביתה של המתלוננת לאחר שניתק עמה כל קשר; רצונו "לשים סוף להטרדות" תוך הנעת אביה לפעולה בעניין זה; פנייתו של הנאשם להכחיש שוב ושוב דווקא את הטענה שלא נטענה נגדו כאילו ביקש לפגוע פיזית במתלוננת (כמו גם הכחשתו הנחרצת של דברי האב שלפיהם במשך שבוע איים בשיחות עם בתו האחרת לבוא ולפגוע בגרושתו בדגש על הבעיה בלוח הזמנים ולא בתוכן הדברים) לעומת הכחשתו הרפה יותר את הטענה שאמר את דברי האיום בעת שאני שאלתי על כך. כל זאת מעבר לכך שבעדותו של הנאשם בבית המשפט הוא נמנע מלהישיר מבט ובהה בחלל.

22. השורה התחתונה היא שאני מקבל את גרסאות המתלוננת ואביה לעניין השמעת דברי האיום כאמינות ודוחה את הכחשתו של הנאשם כלא אמינה, ולכן אני מרשיע אותו בכך שבמקום ובמועד האמורים בכתב האישום אמנם איים בפני אביה של המתלוננת שירצח אותה, ובכך עבר עבירה של איזמים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

23. הואיל ואין ראייה לכך שהנאשם ידע שהמתלוננת שומעת את דבריו מתוך הבית או לכך שהתכוון שאביה יעביר לה את הדברים או לכך שצפה שהאב יעביר לה את הדברים, אני מזכה את הנאשם מן הטענה שאיים על גרושתו.

ניתנה היום, 18 ביולי 2017, במעמד הצדדים

[1] פרוטוקול הדיון מיום 30.1.2017, עמ' 8, ש' 14 ואילך.

[2] שם.

[3] שם, ש' 21 ואילך.

[4] שם, עמ' 15, ש' 9-10, 24-26.

[5] ת/2

[6] פרוטוקול הדיון מ-30.1.2017, עמ' 17, ש' 8 ואילך

[7] שם, ש' 17 ואילך.

[8] שם, ש' 23 ואילך.

[9] פרוטוקול הדיון מיום 30.1.2017, עמ' 22, ש' 1 ואילך.

[10] שם, ש' 16 ואילך.

[11] שם, עמ' 23, ש' 1 ואילך.

[12] שם, ש' 11 ואילך.

[13] פרוטוקול הדיון מיום 28.6.2017, עמ' 27, ש' 30 ואילך. ת/1 עמ' 2, ש' 1 ואילך.

[14] שם, עמ' 28, ש' 6 ואילך.

[15] פרוטוקול הדיון מיום 28.6.2017, עמ' 28, ש' 14 ואילך.

[16] שם, ש' 27 ואילך.

[17] שם, עמ' 29, ש' 7 ואילך.

[18] שם, עמ' 29, 11 ואילך.

[19] ת/1, עמ' 2, ש' 27 ואילך.

[20] פרוטוקול הדיון מיום 28.6.2017, עמ' 29, ש' 20 ואילך.

[21] שם החל מש' 31.

[22] שם, עמ' 31, ש' 26.

[23] שם, ש' 8 ואילך.

[24] שם, ש' 13 ואילך.

[25] שם, עמ' 35, ש' 15.

[26] שם, עמ' 34, ש' 32 ואילך.